

stemmigt. Et medlem af det gamle fyrstehus mødes derimod i reglen med tillid og hengivenhed fra folkets side ved sin tronbestigelse. Ved at berøve kongehuset dets afgrænsede karakter og knytte det med slægtsskabsbånd til snævrere eller videre kredse inden for folket vil man let undergrave forestillinger, som måske ikke lader sig klart rationalisere, men hvis store følelsesmæssige betydning er en kendsgerning.

De i det foregående nævnte betæneligheder ved at opgive den hidtidige agnatiske tronfølge gør sig ikke gældende i samme grad ved de forskellige former for kvindelig tronfølge. Størst er betænelighederne ved en ordning, der ganske sidestiller mænd og kvinder i tronfølgen alene med fortrin for den ældre frem for den yngre, idet kongehuset derigennem i løbet af få slægtled vil miste enhver afgrænsning. En blandet lineal-gradual ordning som den i Nederlandene gældende har den ulempe som enhver gradual ordning, at den fører til hyppige tronskifter, idet der jævnlig vil være ringe aldersforskel mellem den afdøde monark og hans efterfølger. Den agnatisk-kognatiske arvefølge, som den forekommer i kongeloven af 1665, adskiller sig i det væsentlige kun fra den gældende tronfølgelov af 1853 ved, at den i den situation, hvor samtlige agnater er uddøde, ikke lader tronen være ledig, men lader den overgå til en kvinde, som er beslægtet med den sidst afdøde konge og tilhører dennes stamfaders descendens, uden hensyn til, hvor fjernt slægtskabet iøvrigt måtte være. Efter denne ordning bliver den kvindelige arvefølge således kun en nødhjælp, der sigter til at udskyde det i grundlovens § 8 forudsatte tilfælde af tronledighed så meget som muligt. Den ordning af den kvindelige arvefølge, som forekommer mest hensigtsmæssig, og som bør tages som forbillede ved udarbejdelsen af en ny tronfølgeordning, forekommer mig herefter at være den engelske tronfølge.